

*Home is where I live inside my white powder dreams
Home was once an empty vacuum that's filled now
with my silent screams
Home is where the needle marks
Try to heal my broken heart
And it might not be such a bad idea if I never, if I never
went home again*

Det var alla hjärtans dag. Han ringde mig på jobbet och sa att han hade en present som inte kunde vänta. Han var tvungen att komma på en gång. Det var någon timme efter lunch. Vi körde till ett nybyggt villaområde vid vattnet och jag kände mig ganska säker på att han hade köpt en kajak till mig så att vi skulle kunna åka ut och paddla. Han var en friluftsmänniska. Han parkerade utanför ett hus med sjötomt där två kanoter låg uppdragna på bryggan. Vi steg ur bilen och han gick in genom grinden och före mig upp till entrén där han stannade och tog upp ett kuvert ur fickan.

Jag fick en nyckel.

Jag såg på honom. Hans ansiktsuttryck var överdrivet neutralt.

Mina händer skakade. Han ställde sig bakom mig och höll om mig och lade sin hand över min när jag satte nyckeln i låset. Han vred om, fortfarande med min hand mellan sin och nyckeln, puttade upp dörren och lyfte upp mig i famnen. Tog ett steg över tröskeln och släppte ner mig igen. Jag stod på tå med armarna kvar runt hans hals. Jag kysste honom.

Det var ett ögonblick som delade in mitt liv i före och efter. Det var också då jag började tänka på Karen. Det skulle bara vara han och jag, men det var i den stunden

som hon gjorde entré i min hjärna. Det var som om hon stod bredvid och tittade på oss.

När Karen kommer in i sitt nya hus för första gången ser hon stressad ut, som om hon jagas av samma känsla av förverkligande som jag kände, som sköljde över mig i samma sekund som jag förstod vad han hade gjort. Hon ser ut att tänka att hon måste stoppa den här punkten av lycka någonstans halvvägs upp i trappan eller här nere i hallen, hålla fast den för att göra klart för sig själv att det här händer nu.

När jag kom in kände jag likadant. Att få ett hus var det ultimata för mig.

– Du, sa jag.

– Varsågod, sa han. Eller man kanske säger välkommen. Välkommen hem, kanske till och med.

Jag tittade på honom. Han nickade och såg nöjd ut. Han skrattade och kramade mig och verkade tycka att mitt ansiktsuttryck var roligt. Sedan lyfte han upp mig och bar mig uppför en trappa. Jag försökte se mig omkring och titta in i alla rum jag hann få syn på. Jag hann registrera möblerna och tapeterna och mattorna och golven. Jag stängde ögonen, han lade ner mig på en säng med plasten fortfarande kvar på i ett av rummen på övervåningen och började klä av mig medan han pratade om det som han menade var hans allahjärtansdagspresent.

Jag hade neonrosa behå och trosor och han sa att han gillade det.

Jag tittade upp på raden av inbyggda garderober bredvid sängen.

Jag gillade det.

Hemma hos Karen och Henry Hill var garderoberna fulla med kläder, byrålådorna fulla med smycken. Henry hade femton kostymer som kostade minst tusen dollar styck, trettio skräddarsydda sidenskjortor och över tjugo par krokodilskor infärgade för att matcha hans kavajer och jackor i kashmir. Karen ägde fyra minkpälsar och hade hembitråde och barnflicka. Allt i deras hus var specialimporterat och specialtillverkat. Det var på 60-talet.

I början tyckte jag att det var hemskt att det alltid handlades så mycket och lades så mycket pengar på saker. Nu hade jag vant mig vid det, jag hade börjat tycka om det och kräva det. Jag viskade tack och han svarade du är värd det, samtidigt som han kopplade mina handleder i ett grepp ovanför mitt huvud och styrde in sig i mig på exakt det sätt som han gjort förut och jag flyttade underkroppen ungefär två centimeter på exakt det sätt som jag gjort lika många gånger förut. Och jag undrade hur många gånger till vi kunde göra det så.

Jag försökte få en bild av oss där i sängen. Jag försökte fokusera på kroppen, försökte röra den så att han verkligen skulle känna exakt hur värd det jag var. Jag hade hellre velat fokusera på den totala tillfredsställelse jag

kände i det faktum att jag befann mig exakt där jag ville vara. Jag hade läst en sådan mening i mitt horoskop för den här vintern:

Du kommer att känna att du äntligen står på den plats du så länge siktat mot.